Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Selectae E Profanis Scriptoribvs Historiae

Heuzet, Jean

Lipsiae, MDCCLVIIII.

VD18 12897531

Capvt VIII.

urn:nbn:de:gbv:45:1-17417

Visual Library

tertia donaret, ridens reiecit, ne dignam quidem summam iudicans, qua non accepta gloriaretur. Quum miraretur dementiam eius, quod se putasset tanti posse mutari: *Si tentare*, inquit, *me constituerat, toto illi fui experiendus imperio.*

Cicero 2. Off. c. 20. Sunt quidem exempla haec praeclara: sed corrupti mores, deprauatique sunt admiratione diuitiarum: quarum magnitudo quid ad vnumquemque nostrum pertinet? Illum fortasse adiuuat, qui habet: ne id quidem semper: sed fac iuuare: vtentior sane sit: honestior vero quomodo?

Idem 1. Off. cap. 8. Delectant etiam magnifici apparatus, vitaeque cultus cum elegantia et copia: quibus rebus effectum est, vt infinita pecuniae cupiditas esset.

Caput VIII.

Optimus quisque Graecorum pauperrimus.

Aelian. V. H. l. 2. c. 43. c. 11. 1. Viri inter Graecos praestantissimi, per vitam omnem in summa paupertate versati sunt, nec eorum virtus pecunia potuit expugnari.

Idem l. 13 c. 39. Ephialtes, Sophonidae filius, pauperrimus fuit. Quum vero amici ducenta talenta ei dono darent; ipse non accepit, dixitque: *Haec non accipio, propter quae, si gratus videri velim, cogar fortasse aliquid praeter ius concedere: si vero nihil gratificer, habear ingratus.* Adeo autem eum inopiae non pudebat, vt, homine nescio quo, eam illi ex-

pro-

probrante, responderit: *Cur non etiam alterum exprobras, quod iustitiam colam?*

2. Epaminondas, dux clarissimus Thebanorum, vnam solum habebat vestem. Itaque quoties eam mittebat ad fullonem, ipse interea cogebatur se continere domi, quod vestis altera deesset. In hoc statu rerum, quum ei Persarum rex magnam auri copiam misisset; noluit accipere. Si recte iudico, celsiore animo fuit is, qui aurum recusauit, quam qui obtulit. *Id. l. 5. c. 5.*

Diomedon Cyzicenus, rogatu Artaxerxis, Epaminondam pecunia corrumpendum susceperat. Hic magno cum pondere auri Thebas venit, et Micythum adolescentulum quinque talentis ad suam perduxit voluntatem: quem tum Epaminondas plurimum diligebat. Micythus Epaminondam conuenit, et caussam aduentus Diomedontis ostendit. At ille Diomedonte coram: *Nihil*, inquit, *opus pecunia est. Nam si ea rex vult, quae Thebanis sint vtilia, gratis facere sum paratus; sin autem contraria, non habet auri atque argenti satis. Namque orbis terrarum diuitias accipere nolo, pro patriae caritate. Te, qui me incognitum tentasti, tuique similem existimasti, non miror: tibique ignosco. Sed egredere propere, ne alios corrumpas, quum me non potueris. Tu, Micythe, argentum huic redde. Quod nisi confestim facis, ego te tradam magistratui.* *Cornel. Nep. in Epam. c. 4.*

Paupertatem adeo facile perpessus est Epaminondas, vt de republica nihil praeter gloriam ceperit. Amicorum in se *cap. 3.*

tuendo caruit facultatibus. Fide ad alios subleuandos, saepe sic vsus est, vt possit iudicari, omnia ei cum amicis fuisse communia. Nam quum aut ciuium suorum aliquis ab hostibus esset captus, aut virgo amici nubilis propter paupertatem collocari non posset, amicorum consilium habebat, et quantum quisque daret, pro cuiusque facultatibus imperabat. Eamque summam faciebat.

Corn. Nep. in Phoc. cap. 1. 3. Phocion, Atheniensis, etsi saepe exercitibus praefuit, summosque magistratus cepit; tamen multo eius notior integritas est vitae, quam rei militaris labor. Fuit enim perpetuo pauper, quum ditissimus esse posset, propter frequentes delatos honores, potestatesque summas, quae ei a populo dabantur. Hic quum a rege Philippo munera magnae pecuniae repudiaret, legatique hortarentur accipere, simulque admonerent, si ipse his facile careret, liberis tamen suis prospiceret, quibus difficile esset in summa paupertate tantam paternam tueri gloriam. His ille: *Si mei similes erunt, idem hic*, inquit, *agellus illos alet, qui me ad hanc dignitatem perduxit: sin dissimiles sunt futuri, nolo meis impensis illorum ali augeriqne luxuriam.*

Plut. in Phocion. Aelian. V. H. l. 1. c. 25 et l. 11. c. 9. Eidem Phocioni Alexander, Philippi filius, centum talenta dono misit. Oblati muneris magnitudine nihil motus Phocion, eos, qui pecuniam attulerant, percontatus est, *cur sibi vni inter tot Athenienses dona mitteret Alexander*? Quibus respondentibus, *eum vnum Alexandro videri virum honestum*

nestum et bonum. Ergo sinat, inquit ille, *me talem et haberi, et esse.* Institerunt tamen legati, vt adlatum auri pondus acciperet, maxime vbi domum eius ingressi, vilem vbique supellectilem, et vxorem eius pinsentem viderunt; ipseque, hausta in eorum conspectu aqua e puteo, pedes lauit. At ille non mutata sententia: *Si eam*, inquit, *quam offertis obtruditisque mihi, pecuniam accepero, neque ea vtar, frustra tantus thesaurus in manus meas venerit: si vero vtar, et mihi et Alexandro malam apud Athenienses famam comparabo.* Sic in Asiam ad Alexandrum reportata fuit illa pecunia: et ditior est visus, qui ea aequo animo carere potuit, quam qui obtulit.

Munera sua fuisse a Phocione repudiata moleste ferens Alexander, scripsit ad eum: *Non habere se pro amicis eos, qui nihil a se vellent accipere.* Eandem pecuniam denuo offerri iussit, et quatuor Asiae vrbes nominari, quarum vnam pro arbitrio eligeret, cuius reditibus frueretur. Phocion ne sic quidem quidquam accepit. Ne tamen plane Alexandrum contemnere videretur, hoc regiae maiestati dedit, vt liberos dimitti rogaret viros quatuor, qui in arce Sardium vincti tenebantur: quod extemplo praestitit Alexander.

Antipater dicebat, duos se Athenis habere amicos, Phocionem et Demadem: quorum alteri persuadere non posset, vt quidquam acciperet, alterum, multa dando, explere nequiret.

CAPVT VIIII.

Paruo contentus sapiens, paupertatem non timet.

Cicero 5. Tusc. c. 32.

1. Hic ipse quam paruo est contentus! nemo de tenui victu plura dixit. Etenim quae res pecuniae cupiditatem afferunt, vt amori, vt ambitioni, vt quotidianis sumtibus copiae suppetant: quum procul ab iis omnibus rebus absit, cur pecuniam magnopere desideret, vel potius curet omnino? An Scythes Anacharsis potuit pro nihilo pecuniam ducere: nostrates philosophi facere non poterunt? Illius epistola fertur his verbis: *Anacharsis Hannoni salutem. Mihi amictui est Scythicum tegmen: calciamentum, solorum callum: cubile, terra: pulpamentum, fames; lacte, caseo, carne vescor. Quare vt ad quietum me licet venias. Munera autem ista, quibus es delectatus, vel ciuibus tuis, vel diis immortalibus dona.*

Diog. Laert. in Socrat. segm. 25. et 27. Cicero 5. Tusc. c. 32.

Socrates, qui eum diis proximum dicebat, cui quam paucissima satis essent, quum eorum, quae publice vendebantur, multitudinem intueretur, secum ista voluebat: *Quam multis ipse non egeo.* Ac semper habebat in ore iambos illos,

Argentea vasa, ac purpura
Tragoedis vtilia sunt, nequaquam autem vitae.

Cicer. ib.

1. Xenocrates, quum legati ab Alexandro quinquaginta ei talenta attulissent, quae erat pecunia temporibus illis, Athenis praesertim, maxima; abduxit legatos ad coenam in Academiam: iis apposuit tantum, quod

satis